

[Justitsministeren.]

svar, men det bliver han jo heller ikke. Ogsaa for en Minister gælder fremtidig Tjenestemandslovens Regler og den almindelige borgerlige Straffelovs Regler. Der er derimod et Omraade, hvor han handler som politisk ansvarlig Minister og kommer ind i mange Situationer, hvor der er Grund til at give en særlig Ministeransvarlighedslov, hvor man ikke faar tilstrækkelig Vejledning gennem den Praksis, der i øvrigt for Borgerne i Almindelighed er udformet gennem Straffeloven eller gennem Erstatningsordningen. Her kræves særlige Regler. Om disse Regler er truffet paa Kornet gennem denne særlige Formulering, kan vi drøfte i Udvalget, og jeg vil gerne bede det høje Udvalg, der bliver nedsat, om ogsaa nøje at gennemgaa de mange enkelte Indvendinger, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har fremsat, og som jeg ikke paa staaende Fod kan svare paa, men som jeg skal svare paa over for Udvalget.

Specielt den sidste Indvending med Hensyn til § 10, hvor det ærede Medlem er meget utilfreds med den korte Forældelsesfrist og med § 10, Stk. 4, er jeg meget villig til at drøfte i Udvalget, men jeg maa dog paa Forhaand holde paa, at naar man bevarer de almindelige Straffe- og Erstatningsregler for en Minister som for andre og kun indfører særlige Regler for disse bestemte Forhold, der er omhandlet her, saa maa en Minister i Almindelighed være sikker paa en nogenlunde kort Forældelsesfrist, og han maa ogsaa være sikker paa at være fri for at yde Erstatning, naar han ikke har begaaet nogen Forbrydelse, og naar den afgørende bevillende Myndighed giver ham Godkendelse af hans Handlinger. I modsat Fald og navnlig under urolige Forhold tror jeg, det vilde blive meget vanskeligt at faa Folk til at paatage sig denne Gerning.

Krag: Denne Forhandling foregaar fra alle Sider under højst venlige og elskværdige Former, og jeg skal ikke blande nogen Mislyd ind i dens hittidige Forløb, men kun sige til den højtærede Minister, at naar han ikke vil medtage noget særligt Ansvar for Handlinger, der er foretaget i Ministermøder, og for disses Konsekvenser, saa forstaaer jeg, at det er under Hensyn til den særlige Karakter, som Ministermøderne, som den højtærede Minister deltager i, har — anderledes kunde jeg ikke forstaa den højtærede Ministers Bemærkning. Det kan maaske for ham være en ganske naturlig, personlig Begrundelse, men ophøje det til

en almen Regel synes jeg ikke er tilladeligt, og jeg haaber derfor, at vi paa dette Punkt kan komme i Forhandling.

At § 4, som jeg har gjort nogle Bemærkninger til, svarer til den tidligere Affattelse, ved jeg særdeles vel, men det medfører jo ikke, at man ikke har Lov til at kritisere en saadan Paragraf, at den har mange Aar paa Bagen. Dernæst maa jeg sige, at naar den højtærede Minister ikke mener, at § 5 bør ændres under Hensyn til, at der ikke er nogen Anledning til at paalægge en Minister større Ansvar for Embedsmænds Handlinger end det, der er fastsat i § 5, har jeg i og for sig ikke nogen Indvending at gøre mod denne ministerielle Betragtning. Det, som jeg har udtalt om § 5, er, at jeg synes, den maa have en mere positiv Form, saaledes at man begynder med at fastslaa Ministerens Ansvar og derefter nævner Undtagelsesbestemmelserne. Men det er klart, at jo stærkere man understreger Ministerens Ansvar for Embedsmænds Handlinger, des større og mere klarlig udtalt maa ogsaa Embedsmændens Ansvar være, og her kan det gerne være, at vi i dansk Administration har Anledning til at overveje adskilligt.

Hvad mine Bemærkninger til § 9 angaar, skal jeg kun sige, at jeg stadig maa fastholde, at „Misbrug“ maa være tilstrækkeligt og i Virkeligheden skærper det, man har villet sige i § 9, thi Ordet „aaenbart“ er jo et Diminutiv i denne Forbindelse, som meget let kan slette Betydningen af denne Paragraf ud. De Bemærkninger, jeg knyttede hertil, kom den højtærede Minister ganske let over med den venlige Bemærkning, at Ministeren skal naturligvis altid handle sagligt. Ja, det skal jo alle, som har med saglige Problemer at gøre, det gælder ikke blot Ministre, men ogsaa andre. Men Ministre har i al Almindelighed som en ikke uvæsentlig Side af deres Virksomhed hele Administrationen, som ikke direkte tager Sigte paa Ministerens Forhold til Rigsdagen, og her er det, jeg mener, at en Ministeransvarlighedslov i vor moderne Tid maa indeholde visse Bestemmelser, som paapeger Ministerens Ansvar over for en Anklage for unneutral Administration af Lovene, ligesom ogsaa hele det store administrative Omraade, som angaar Bortgivelse af Bevillinger og Besættelse af Embedsstillinger, bør være sikret mod ethvert andet Hensyn end det rent saglige.

Derigennem er jeg kommet ind paa Spørgsmaalet om Paataleretten, thi hvis den skal være indskrænket til det, man kalder Rigsdagen i Almindelighed, det vil sige det Flertal, som er Basis for den højt-